

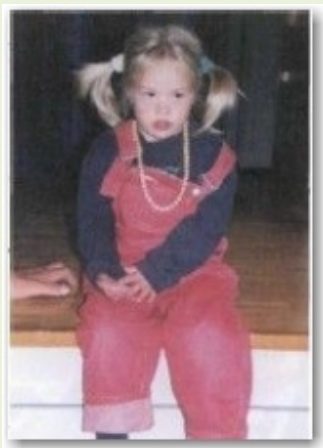
СИНДРОМЪТ НА ДАУН

Бен

„Германската Нова Медицина говори само за себе си”

Швейцарското списание „Цайтеншрифт” бр.27/2000г.

Момиче със синдром на Даун преодолява генетичния проблем чрез колективни усилия за разрешаване на нейния конфликт. Знанията, събрани от този случай биха могли изцяло да променят разбирането ни за функциите на гените.

Ана на 4 години и половина
(снимката е направена на 26 Септември 1998 г.)

Ана, три месеца след ГНМ терапия, препоръчана от д-р
Хамер. Монголоидните черти, типични за синдрома на Даун,
са почти изчезнали.

(снимката е направена през Декември 1998 г.)

ГЕНИТЕ НЯМАТ ПОСЛЕДНАТА ДУМА, ВЪПРЕКИ ВСИЧКО

Днес Ана е на шест години и е едно весело, очарователно и щастливо момиче, което играе и говори добре със своите връстници.

Това не означава, че винаги е било така. Това генетично състояние води до неправилно умствено развитие, до по-силно или по-слабо изразени недъзи и до типичните монголоидни черти на лицето – къс врат, отворена уста и кривогледство.

Медицинските власти са диагностицирали умствено изостаналата Ана като доста недееспособна (повече от 60% физически дефекти, включително и частична парализа на краката).

Родителите са опитали всичко. Бащата и майката на Ана, която е лекар, са се възползвали от всички видове официално признати лечения за деца със специални нужди, но не са имали резултат.

Майката в крайна сметка се примирила с неизбежното, тъй като вярвала, че знае всичко възможно относно непоправимите увреждания при синдрома на Даун, а именно, че част от третата хромозома се прикрепва към 21-вата генетична двойка, която определя пола на човешкия индивид.

Самият термин „синдром“ ясно показва, че медицината все още не е намерила точния отговор за болестта. Като последна възможност, родителите на Ана се свързали с д-р Рике Герд Хамер, съзателят на Германската нова медицина. Това било през есента на 1998 година. По това време Ана била на четири години и половина. Умственото ѝ развитие останало на ниво едногодишно дете.

Трябва да споменем, че по време на 40-годишната си медицинска практика д-р Хамер нееднократно е работил в Детска неврология и Детска психиатрия, като се е изправял пред предизвикателството на Даун синдрома там.

Той казал на отчаяните родители, че е виждал много такива деца отново да стават повече или по-малко нормални и че е само въпрос на „намиране на правилния ключ за проблема на тяхното дете“. „Когато го намерите,“ казал той, „резултатите биха били впечатляващи“. Най-важното било първо да се открие точно какъв тип стрес на психиката би могъл да отключи това състояние.

Например, недъгавата малка Ана показвала малко странно поведение. Когато чуела някакъв силен шум, тя залепвала ръцете си на ушите, сякаш изпитвала силна болка. Единствено мяученето на котка предизвиквало такава отбранителна реакция в нея. Обаче тя реагирала дори още по-силно на шумове от циркуляр.

Оказало се, че този циркуляр стържел непрекъснато точно до къщата на Ана през първите няколко месеца от живота ѝ, когато са били отрязани стотици дървета около къщата. И още нещо, нейният баща правел църковни органи и доста често използвал циркуляр в работилницата си, която се намирала до къщата.

Когато д-р Хамер видял мозъчната томография на Ана, той наистина открил слухов конфликт („Не искам да чувам това!“) на нея. Но той смятал, че този конфликт е предизвикан от слаб, все още активен по-стар слухов конфликт. Затова, майката на Ана след един дискретен разпит от д-р Хамер, си спомнила, че през цялата бременност работела в сграда, която се ремонтирала. Заглушителните шумове от пневматичните чукове се чували от сутрин до вечер. „Шумът беше постоянен и толкова силен,“ казва тя, „че разтърсваше костите на човек и ти идваше да избягаш.“

Фетусът е бил изложен на този ужасен грохот и би могло да се каже, че е причината за недъга на Ана. С тази нова информация, д-р Хамер отново окуражил родителите, въпреки че никога не е твърдял, че може да лекува синдрома на Даун. Майката на Ана каза след това за него: „Някои хора имат едновременно въшки и бълхи. Той дори и да не беше в състояние да махне въшките на Ана, поне можеше да махне бълхите”.

МЕДИЦИНАТА МЪЛЧИ

Д-р Хамер каза, че е напълно възможно да се отслаби ефектът от синдрома на Даун, ако се помогне на Ана да излекува своя слухов конфликт. За тази цел родителите трябвало изцяло да отстранят от заобикалящата я среда стърженето на циркуляр, както и на всички други шумове. Това не било лесно за бащата на Ана, чиято работа изисквала използването на циркуляр.

Въпреки всичко, родителите положили всички усилия и поради това били богато възнаградени. За първите шест месеца, развитието на Ана започнало да нараства с такива бързи темпове, че било трудно да се повярва. През този период тя пораснала с 10 см – нещо, което до този момент се считало за невъзможно при деца със синдром на Даун! Лицето ѝ губело все повече и повече от характерните монголоидни черти и в момента се долавя само много леко кривогледство, когато Ана е уморена.

Сега тя може да тича и да скача, подобно на всяко шест годишно момиче. Не е останала и следа от парализата. Дори и фината ѝ моторика, като например вдяването на конец в игла, е еднаква с тази на връстниците ѝ. Въпреки, че все още не говори добре колкото тях, Ана може да бъде разбрана от всеки. „Всеки ден тя учи нови думи и може да ги употребява в изреченията по правилен начин”, казва щастливата майка.

Нощните безпокойства и изначалният страх на Ана от силни шумове изчезнали много бързо. След шест месеца на пълна тишина, родителите започнали съзнателно малко по малко да я излагат на нормалните битови шумове. Обяснявали на Ана как функционира кафе машината например, докато работела; или я водели от време на време в работилницата на баща ѝ, където той ѝ показвал циркуляра и как работи с него. По този начин, като нараствали интелектуалните ѝ умения, Ана се научила да понася заобикалящите я шумове и да живее с тях.

От друга мозъчна КТ д-р Хамер заключил, че все още има и един втори проблем, който изглежда бил свързан с нещо около бащата на Ана. И наистина малкото момиче постоянно питало: „Тати кога дойде?”

Като производител на органи, бащата често отсъствал дни или седмици, когато трябвало да монтира орган в църква някъде из страната. Поради тази причина, д-р Хамер посъветвал родителите да се събират заедно цялото семейство всеки уикенд, независимо дали бащата трябвало да направи усилие и да се прибере или майката и дъщерята да отидат при него. Това родителско усилие също било възнаградено, защото сега Ана е в състояние да се справя много добре с отсъствието на баща си.

Развитието на Ана се случвало със същата скорост, с която се лекували Огнищата на Хамер (ОХ). Най-големите скокове били направени през първите шест месеца. Оттогава майката казва: „Всеки ден е малко по-добре”.

СТРАХ ОТ РЕПРЕСИИ

Съседи, които познавали добре Ана, както и терапевти, които работили с нея и с други деца с Даун, не могли да повярват колко изумително бързо се подобрила тя за толкова кратко време. Много родители на такива деца вече били препоръчани на майката на Ана в качеството ѝ на

Информацията в този разказ не заменя професионалния лекарски съвет!

лекар, макар и само от терапевти и болногледачи. Майката и до сега избягва контакт с медицинските заведения.

„Страхуваме се, че ако лекарите бъдат осведомени за нашия успех, може да има някакви форми на репресия. Опасяваме се, че могат да ни вземат Ана. Не сме забравили какво се случи с Оливия Пилхар”. (През 1995 г., шест годишната Оливия Пилхар, която имала рак на бъбрека, била законово принудена да премине през химиотерапевтично лечение и да се подложи на операция против волята на родителите си, които искали да следват ГНМ терапията на д-р Хамер.)

Поради тази причина ние не съобщаваме имената на родителите и оставяме отворен въпроса дали те живеят в Германия, Австрия или Швейцария.

Скоро Ана ще тръгне на училище, както всяко друго дете на нейната възраст, за което нейните родители са изключително благодарни. Ясно е обаче, че към Ана няма да има същите изисквания в класа, както към другите деца, но разбира се тя ще има личен помощник-учител, който ще стои до нея.

Дали генетичните дефекти на Ана се връщат междувременно или не, е от изключителна важност за родителите. От уважение към душевното здраве на момичето, те избягват всякакви по-нататъшни генетични тестове. „За нас единствено има значение това, че детето ни е толкова очевидно по-добре и това, че е осъществила напредък в развитието си, което никой не смяташе за възможно.”

Като лекар, майката на Ана е напълно победена от Германската нова медицина и казва, че откритията на д-р Хамер са били потвърдени 100% с напредъка на Ана.

МОГАТ ЛИ ГЕНИТЕ ДА СЕ САМОЛЕКУВАТ?

По принцип, всяка ракова клетка показва хромозомна промяна. Германската нова медицина на д-р Хамер показва, че туморите се контролират от специфични, лесно установими ОХ в мозъка, които могат да бъдат проследени обратно до специфични психологични конфликти.

Нещо повече, ортодоксалната медицина в наши дни изцяло приема, че гените не са само устойчиви нишки от унаследени черти, но и че те всъщност вземат участие в метаболизма на тялото, променяйки се постоянно (с известни ограничения).

Поради това, д-р Хамер поставя въпроса дали промяната в мозъка вероятно би могла да причини временни промени в хромозомите, като например при тризомия 21, който е отговорен за синдрома на Даун. Опитът с Ана и с други такива деца изглежда ясно показва, че случаят е точно такъв.

Д-р Хамер добавя: „Какво би било по-добре от това, да поставим на изпитание нашия случай и да видим дали тризомия 21 би изчезнала веднага след разрешаването на конфликта. Силно се надявам, че случаят е точно такъв. Това би означавало, че децата могат да станат отново напълно здрави, вероятно дори и хромозомно!” Той също така вярва например, че такова нормализирано дете би могло след време да има потомство без генетични дефекти.

Ако д-р Хамер докаже, че е прав, тогава къщата от карти, върху която понастоящем е построен моделът на генната медицина, която се практикува, би се срутила от само себе си. Всяка година се изразходват милиони за декодиране на това, което ние хората сме наследили от нашите предци чрез гените си, с идеята да лекуваме унаследените болести.

Но какво би станало, ако се докаже, че генетичните промени не са причината за болестите, а по-скоро се случват в резултат на конфликти в психиката на човека и могат да се наблюдават в мозъка?

Това би означавало, че днешната високо възхвалявана генна терапия никога няма да може да излекува причината за дадено заболяване, тъй като гените вече биха били проявление на много по-дълбока причина.

Лечение е възможно само ако се открие същинската причина за проблема. Лечението само на симптоми е безплодно. Ние, съвременните човешки същества, би трябвало поне да осъзнаем вече толкова много неща.

УЧЕНИЕТО ЗА ЧОВЕШКИЯ ГЕНОМ Е НА ГРЕШЕН ПЪТ

Генетиците приемат 97% от човешкия генотип (това, което сме унаследили) като боклук – т.нар. „остатъчна ДНК“, смятайки че тя няма стойност (виж допълнението в края на текста). Генните инженери вярват в неограничената „мощ на гените“, а някои от тях дори разделят качеството на живота на гените на „достойни“ или „безполезни“.

В резултат на това, те искат сега да се справят с унаследените болести чрез насилствени манипулации отвън или на първо място, като не позволят да възникнат при фетуса. Те искат да анализират генетично неродения живот, така че бъдещата майка (а впоследствие може би дори и държавата) да може да реши дали това дете е „достойно“ да му се позволи да съществува.

Този начин на мислене позволява на евгениците още веднъж да изправят гнусните си глави.

Как вие бихте реагирали, ако ви кажат, че има голяма вероятност да умрете от диабет, заради гените си? Бихте ли повярвали? Ако да, то самата убеденост в това ще ви убие, защото хората ги привлича това, от което се страхуват най-много, тъй като разумът надделява над тялото, а не обратното, както генетиците биха искали да вярваме.

Удивителните промени в Ана ясно показват, че силата на ума е по-силна от силата на гените. Въпреки, че генетичният дефект тризомия 21 най-вероятно причинява недъгавост, синдромът на Даун явно би могъл да се лекува, когато съответните конфликти са решени. Може би самите гени имат способността да се лекуват.

Нека това разбиране даде на родителите на генетично увредени деца куражът да вярват в привидно невъзможното. Защото щом Ана е толкова впечатляващо доказана, винаги има надежда!

Бен

Преведено от оригиналния немски документ

Източник: www.LearningGNM.com